



KAŇOVICE

ścieżka edukacyjna



PŘEKRAČUJEME HRANICE
PRZEKACZAMY GRANICE
2014—2020



EVROPSKÁ UNIE / UNIA EUROPEJSKA
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
EUROPEJSKI FUNDUSZ ROZWOJU REGIONALNEGO



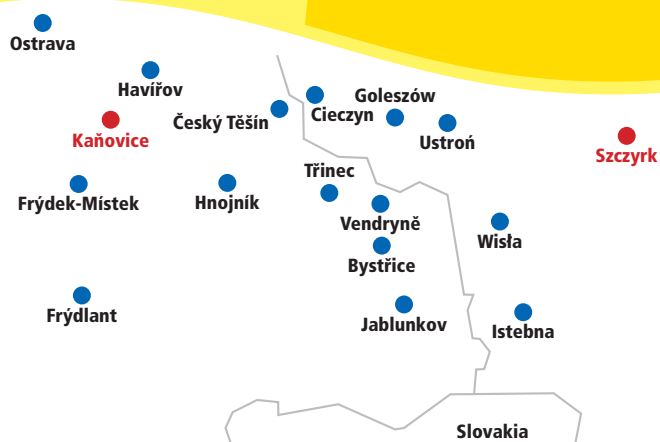
Mikroprojekt „Turistické-Vzdělávací-Spolu“ je financován z EFRR prostřednictvím Fondu mikroprojektů Euroregionu Beskydy Interreg V-A Česká republika - Polsko



Kaňovice [Kaniowice]

Zapraszamy do naszej malowniczej gminy Kaňovice leżącej u podnóża Beskidów, oddalonej ok. 7 km od Frýdku-Miśtku (kierunek Šenov [Szonów]). W centrum Kaňovic - przed urzędem gminy Kaňovice (nr budynku 33), zaczyna się nasza ścieżka edukacyjna, która powstała w ramach Programu Interreg V-A Republika Czeska – Polska 2014–2020, kiedy to gmina Kaňovice nawiązała współpracę z polskim miastem Szczyrk i wspólnie zrealizowały projekt pod nazwą „Turystycznie - Edukacyjnie - Razem” z podtytułem „Łączy nas drzewo”.

Ścieżka edukacyjna prowadzi kolejno do sześciu paneli edukacyjnych, przy których można się zatrzymać i odpocząć na ławeczkach. Dla odwiedzających przygotowano miejsce rekreacyjne z elementami placu zabaw, które zostały wybrane z uwzględnieniem wszystkich dziecięcych grup wiekowych. Są tu: klasyczne huśtawki, bocianie gniazdo, huśtawki na sprężynie, karuzela, drążek obrotowy. W przypadku niepogody można schować się pod pobliską wiatą z ławkami. Budowa ścieżki edukacyjnej odbyła się przy poszanowaniu znajdujących się tam dojrzałych drzew i naturalnej struktury przyrody. Wszystkie zaproponowane elementy infrastruktury realizują ideę projektu „Łączy nas drzewo”.



Historia gminy Kaňovice

Kaňovice

Obecnie ta mała gmina liczy 332 mieszkańców i należą do niej 123 budynki mieszkalne. W 2013 roku gmina Kaniowice świętowała rocznicę 400 lat od założenia.

Herb gminy Kaňovice

Na podstawie ustawy o herbach gminnych Mgr. Jan Tejkal opracował projekt herbu gminy Kaňovice. Projekt symboli urzędowych wynika z historycznego podporządkowania gminy Księstwu Cieszyńskiemu, którego kolorami był niebieski i złoty (żółty). Wyobrażenie dwóch skrzyżowanych siekier pochodzi ze starego herbu Kaňovic, który swoje źródła ma w pieczęci. Herb gminy został uroczystie nadany Kaňovicom przez przewodniczącego Izby Poselskiej PhDr. Lubomíra Zaorálka 26. maja 2006 w Pradze.

Założenie gminy

Istnieją dokładne zapisy o powstaniu gminy. Kaňovice zostały bowiem założone w okresie, kiedy właściciele państwa stanowego zarządzili prowadzenie dokładnej ewidencji, dzięki czemu do dziś dochowało się wiele źródeł pisanych. Stąd wiemy, że Kaňovice zostały założone z inicjatywy tamtejszego właściciela Frydeckiego państwa stanowego Jana Bruntálskiego z Vrbna w 1613 roku. Pola dla nowej osady zostały wyodrębnione z ziem Bruzovic [Bruzowice] i w większości nowi osadnicy także stamtąd pochodzili. Również gospodarz Adam Kania, który występował tu w roli swego rodzaju zasadzcy. Od jego nazwiska nazwano gminę. Nie można doszukać się dokładnej daty założenia gminy, jednak w kronice parafii bruzovskiej napisano, że miało to miejsce w okolicach wspomnienia świętego Jerzego. Jak podaje urbarz państwa frydecko-miśteckiego spisany w 1636 roku, czyli niedługo po założeniu osady, do Kaňovic należały dwadzieścia dwa gospodarstwa, młyn i staw. Wszystkie gospodarstwa były ogrodnicze, nie było wśród nich żadnego gruntu rolnego. Jak podaje kronika parafialna Bruzovic w 1764 w gminie żyło 171 mieszkańców. W 1789 roku gmina powiększyła się do trzyd-

ziestu domów a trzy lata później ilość mieszkańców zwiększyła się do 226.



Centrum gminy naniesione na mapę Stabliního katastru [Drugiego katastru gruntowego Galicji] z roku 1836, SZA v Opavě [Zbiory Archiwum Ziemińskiego w Opawie]

Szkolnictwo

To, że dane na temat Kaňovic są uwzględnione w kronice parafialnej sąsiednich Bruzovic nie jest przypadkowe. Kaňovice razem z Bruzovicami miały wspólną parafię i szkołę. Jednak pomiędzy obiema gminami nie było wtedy żadnego połączenia drogowego, chodziło się wyłącznie polnymi ścieżkami. Kiedy później, w latach 1839–1840, została zbudowana droga z Šenova do Frýdku, rodzice poprosili, aby ich dzieci mogły chodzić do szkoły w miejscowości Sedlišťe [Siedliszcze]. Kaňovické dzieci do 1853 roku chodziły do szkoły w obu sąsiednich gminach. Od 1872 roku, chociaż w wynajętej sali – w domu Jana Bartka (nr domu 27), zaczęto nauczać bezpośrednio w gminie. Dwa lata później w Kaňovicach wzniesiono nowy, samodzielny budynek szkolny – obecny budynek urzędu gminy. Kaňovice doprowadziły szkołę do jej likwidacji w 1975 roku, przedszkole w 1985 roku. Od tego czasu budynek wykorzystywany jest do celów urzędowych. W 2015 roku został naprawiony dach urzędu gminy, w 2016 roku budynek ocieplono i dobudowano zaplecze socjalne.

Kaplica świętej Jadwigi

Stowarzyszenia w gminie

Po powstaniu niezależnej republiki w 1918 roku w gminie odżyła aktywność społeczna. Do dotychczasowego Gospodářskiego spolku [Stowarzyszenie gospodarze], który działał tutaj już od 1910 roku, dołączył w 1921 roku Sbor dobrovolných hasičů [Ochotnicza straż pożarna], później także Besídka venkovského dorostu [Koło młodzieży wiejskiej] oraz Odbor Matice osvěty lidové [Sekcja Macierzy oświaty ludowej]. Nowe stowarzyszenia wzbogaciły życie kulturalno-sportowe, organizowały zabawy, bale i przedstawienia teatralne. Współcześnie, do ich działalności nawiązują Ochotnicza straż pożarna Kaniowice i Klub důchodců Kaňovice [Klub seniorów Kaniowice].

Kaňovice w trakcie wojny

Kaňovice w trakcie II wojny światowej stały się gminą graniczącą z okupowaną Polską. Ciekawą datą w historii gminy jest 28. grudnia 1944, kiedy to Kaňovice zostały zbombardowane. Kaňovice nie były celem strategicznym żadnej ze stron, jednak właśnie wspomnianego dnia przelatywały nad gminą trzy samoloty i zrzuciły siedem bomb, z których sześć eksplodowało. Na szczęście incydent zakończył się bez ofiar. Uszkodzeniom uległy jedynie nieruchomości, a na polach pojawiło się sześć, podobno głębokich na dziesięć metrów, kraterów. Następnie Kaňovice zostały wyzwolone 4. maja 1945.

Budowa infrastruktury

Dużym problemem, który rozwiązywali już sołtysowie w czasach I republiki (1918–1938), były drogi. Przełomowym rokiem okazał się 1967 rok, kiedy rozpoczęto budowę drogi przez gminę. Pierwotny wjazd do wsi wiódł przez drogę od krzyża przy głównej ulicy w kierunku miejscowości Sedlišťe, przez granicę Bruzoviczy – Kaňovice do gościńca „U Šebesty” a następnie do centrum gminy do szkoły. Gościńce „U Šebesty” i „U Magery” łączyła wtedy zaledwie ścieżka dla pieszych. Celem budowy było wyrównanie wjazdu do centrum gminy i obniżenie różnic wysokości terenu ukształtowanego przez dolinę potoku Datyňka. W trakcie budowy 1. sierpnia 1977 po ulewnych deszczach potok Datyňka wezbrał i zalął teren

w centrum gminy pod szkołą, gdzie przebiegały właśnie prace związane z budową mostu. Na szczęście woda nie osiągnęła takiego poziomu, który groziłby zalaniem budynków, np. obory. Jednak powódź i tak spowodowała znaczne szkody na placu budowy. Kolejne opóźnienie spowodowane było tym, że prefabrykaty do budowy mostu zostały dostarczone, po licznych ponagleniach, dopiero 26. września 1978. Okazało się jednak, że w dostawie brakuje jednego elementu, przez co budowa znów została przerwana. W końcu budowa mostu została pomyślnie zakończona w 1980 roku. W 2015 roku na ulicy wiodącej przez gminę wymieniono powierzchnię asfaltową. W 1990 roku w gminie dokończono budowę wodociągu. Jednak do pozwolenia na użytkowanie całej sieci wodociągów doszło dopiero w roku 2001. Niebывale szeroko zakrojoną akcją była też gazyfikacja w 1999 roku.



Ilustracja na pieczęci Kaňovic

Pierwotna pieczęć gminy

W 1700 roku został wprowadzony nowy sposób pobierania podatków. Zadanie to zostało powierzone wójtom. Zebrane we wsi pieniądze przechowywali w okutej skrzyni, do której klucze mieli wojewoda frydecki, sekretarz, duchowny i wójt. Widocznie w związku z tym wprowadzono pieczęć urzędową. Pieczęć gmin Frydeckiego państwa stanowego mają jednolity wzór. Znak na pieczęci zawsze był wybrany w taki sposób, aby symbolizował daną gminę. Ilustracja na pieczęci gminy Kaňovice symbolizuje znany fakt, mianowicie założenie wsi w miejscu wykarczowanego lasu; tak zwany „herb mówiący” – dwie skrzyżowane siekiery nad „polaną” – trawnikiem.



Kaplica św. Jadwigi

Kaplica świętej Jadwigi

Kaplica świętej Jadwigi z pewnością stanowi dominantę Kaňovic. Trochę niżej niż kaplica stała wcześniej drewniana dzwonnica z dzwonem z 1792 roku, co zapewne oznacza, że tego roku dzwonnica została zbudowana. Następnie dzwonnica przeniesiono do nowej kaplicy. Dzwonnica używana była na potrzeby gminy i jej mieszkańców. Dzwoniło się w południe, o zmierzchu i kiedy ktoś umarł.

Dopiero w 1868 roku mieszkańcy Kaňovic zdecydowali, że w swojej gminie zbudują kaplicę. Na nabożeństwa chodzili bowiem do kościoła w Bruzovicach, który jest na tyle oddalony od Kaňovic, że przejście piechotą zajmowało wierzącym godzinę. Dlatego mieszkańcy zabiegali o zbudowanie świątyni także w ich własnej gminie. 20. maja 1868 Kaňovice poprosiły Wikaariat Generalny Kościoła Rzymskokatolickiego w Cieszynie o pozwolenie na budowę kaplicy, zobowiązując się, że zapłacą koszty jej budowy i utrzymania. Wniosek został zatwierdzony i budowa została dokończona w 1869 roku za czasów wójta Jana Gavlasa. Teren na kaplicę podarował František Poledník. W kronice zapisano, że w 22. niedzielę po Zesłaniu Ducha Świętego

po południu wyruszyła procesja z kościoła świętego Stanisława w Bruzovicach do nowo wybudowanej kaplicy, którą poświęcił proboszcz P. Madry. Kaplica została poświęcona świętej Jadwidze – patronce Śląska.

Początkowo kaplica była o połowę mniejsza niż obecnie. Najstarsza jest część tylna, a więc wejście główne z dwoma oknami po każdej stronie i wieża, która była nieco niższa, z dachem o baniastej kopule. W wieży umieszczono dzwon z drewnianej dzwonnicy, który jednak pękł, dlatego z darów wierzących został kupiony nowy. Dach pokryto gontem. W kaplicy nie było zakrystii, więc początkowo ksiądz musiał przebierać się za ołtarzem. W kaplicy brakowało też wyposażenia wnętrza, później uzupełniono je, między innymi o umieszczony nad ołtarzem obraz świętej Jadwigi z 1869 roku, zachowany do dnia dzisiejszego. Ze względu na wielkość kaplicy nie mieściła ona wszystkich wierzących z wioski, którzy stali również na zewnątrz. Msze odbywały się tutaj od roku 1899. W 1911 roku kaplicę rozbudowano do dzisiejszych rozmiarów, dodano również zakrystię. Dach pokryto dachówką z łupka cementowego. Przebudowana kaplica została poświęcona 15. października 1911 i najprawdopodobniej wtedy zainstalowano też nowe organy z drewnianego kościoła na Prašivé [Praszywe]. W 1968 roku przeprowadzono remont wnętrza a fasadę pokryto utwardzonym tynkiem. W 1985 roku w kaplicy zainstalowano elektryczne urządzenie do napędu dzwonów, mniej więcej w tym czasie dach kaplicy pokryto blachą. W 1999 roku w ramach gazyfikacji kaplica została podłączona do gazu i zaczęto ogrzewać ją gazem. W latach 2001–2002 zostały wymienione okna, drzwi, odnowiono tynk, przeprowadzono hydroizolację murów, położono kostkę przed wejściem. W 2017 pomalowano dach. Prace remontowe były wykonywane przez samych mieszkańców. 19. 10. 1999 oraz 14. 10. 2003 Kaňovice odwiedził biskup diecezji ostrawsko-opawskiej Msgr. František Václav Lobkowicz, który pobłogosławił wyremontowaną kaplicę św. Jadwigi.

Pomnik znaczących dat gminy Kaňovice oraz poległych w czasie I i II wojny światowej

Kaňovice były jedną z nielicznych gmin, która nie miała pomnika upamiętniającego swoich poległych mieszkańców w trakcie wojen światowych. Dlatego w 1977 roku rada gminy zdecydowała o postawieniu pomnika i dnia 29 sierpnia tego roku rozpoczęto pracę nad jego podstawą. 24 września została położona płyta fundamentu i właściwy korpus pomnika. Został on uroczystie odsłonięty 28 października 1977.

Pierwotny pomnik składał się z dwóch części. Pierwsza to kamienny monolit z wymienionymi znaczącymi datami. W jego górnej części umieszczono herb gminy i datę 29. 10. 1613 (założenie gminy), 04. 05. 1945 (wyzwolenie gminy przez Armię Czerwoną) i 28. 10. 1918 (powstanie Republiki Czesosłowackiej). Druga część to marmurowa płyta na cokole z wyrzeźbionymi imionami i nazwiskami poległych oraz ich fotografie.

Z gminy Kaňovice na frontach poległo lub zagięło czterech naszych mieszkańców.

- Alois Zahradník, urodzony 23.04.1882, z wykształcenia rymarz, syn Jana Zahradníka i jego żony Apolonie, córki Stanislava Petera. Poległ w czasie wojny na granicy austriacko-włoskiej.

- Jan Kozel, urodzony 30.04.1879, syn Františka Kozla, rolnika w Radvanicach, i jego żony Anny, córki Antonína Olšáka. Pochodził z Radvanic, do Kaňovic przeprowadził się po ślubie. Poległ w nieznanym miejscu pod koniec 1916 lub na początku 1917 roku.

- Ludvík Vaněk, urodzony 01.08.1884, syn Josefa Vaňka i jego żony Marie, córki Františka Holka. Podobno wzięty do niewoli na froncie wschodnim i uwięziony w radzieckim obozie jenieckim na Syberii.

- Ludvík Štefan Ondračka, urodzony 12.08.1892, syn Jana Ondračky i jego żony Barbory, córki

Jana Mynáře. Zmarł w wyniku odniesionych ran 16.09.1917 w szpitalu w Wiedniu, gdzie został pochowany.

Obecną formę pomnik uzyskał w 2013 roku, przy okazji jubileuszu 400-lecia założenia gminy. W 2018 roku w ramach realizacji projektu ścieżki edukacyjnej zmieniono lokalizację pomnika, nadając mu nowy cokół.



Kamienny monolit z wymienionymi znaczącymi datami gminy



Pierwotny pomnik przy urzędzie gminy

Biotop Lunčiska i staw Kamenec

Ciekawym miejscem w pobliżu ścieżki edukacyjnej jest tutejszy biotop „Lunčiska”. Miejsce to jest cenione ze względu na swoją spokojną atmosferę w otoczeniu pięknej przyrody i zachęca wręcz pieszych oraz rowerzystów do zatrzymania się i odpoczynku. Na skraju biotopu znajduje się staw Kamenec, który powstał w 2005 roku. Usytuowany jest w zlewni potoku Dolní Datyňka (tzw. Vencľůvka) i stwarza idealne warunki dla zwierząt i roślin płytkich stojących wód. Przyczynia się także do zwiększenia możliwości retencyjnych terenu. Zbiornik ten służy również do hodowli ryb, zwłaszcza wzdręgi, sandacza pospolitego i egzotycznych karp. Żyje tu wiele gatunków żab, na przykład ropucha szara czy żaba śmieszka, na powierzchni stawu można zobaczyć dzikie kaczki i gęawy. Jeżeli komuś dopisze szczęście, może zaobserwować też zimorodka, wydrę, piżmaka lub bobra. W okolicy stawu znajduje się drewniana altana, z której można, nie zakłócając spokoju, obserwować krajobraz i przy odrobinie szczęścia zobaczyć wyżej wymienione zwierzęta.

Parametry techniczne:

Powierzchnia stałego poziomu wody 0,4 ha
Stała objętość wody 2,9 tys. m³
Maksymalna objętość wody 3,9 tys. m³
Średnia głębokość wody 1,3 m
Długość grobli ziemnej 135 m
Średnia wysokość grobli 2 m



Altana przy stawie Kamenec

Opowieść o wodniku Kamínku [Kamyczku]

Niedaleko potoka Datyňka, pomiędzy gminami Václavovice a Kaňovice, w środku cichego i pięknego lasu, jest mały staw Kamenec. Żyje w nim porządny wodnik imieniem Kamínek. Najchętniej odpoczywa na małej wysypce na środku stawu. Ma tam swój spokój, który czasem przerywają tylko szczebioczące gęsi i kaczki.

Wodnik Kamínek jest wielkim strojnisiem, ma zielony kubraczek, na głowie zielono-czerwoną czapkę, w buzi fajkę a z poly kubraczka kapie mu woda. Jest też bardzo zręcznym duchem wody, potrafi nią kierować, podnosić fale, w zimie łamać lód, trzeć ryby i wypasać narybek. Zna wszystko, co w wodzie żyje, każdą najmniejszą żabkę. Poznaje wodę po smaku i zapachu. Dzięki czarodziejskiej rybiej łusce potrafi przemienić się w dowolną rybę. Wieczorem ściga się na zielonej łódce, którą ciągnie sześć największych karp. To jest jazda, tylko się fale przetaczają.

Wodnik Kamínek jest odpowiedzialny za cały staw. Poleruje rybom łuski, rakom szczypce, liczy perły w małżach stawowych. Czyści też wodę, zbiera liście z powierzchni i kontroluje tryskające źródło. Pilnuje, żeby nikt w okolicy stawu nie krzychał i nie płoszył śpiewających ptaków ani rybek. Wieczorem grywa na skrzypkach, śledzi spokojny lot nietoperzy i nasłuchuje pohukiwania sowy.

Ma jednak jeden zły obyczaj... Lubi czarne piwo i w poniedziałek gra czasem w mariasza w gospodzie „Na Čepaníku”, również w tego z licytacją. Jest wielkim specjalistą od „dubli” czyli „suchej”, którą w dogrywce nazywa się „mokra”. Szanuje tuz i kralkę, o ile to możliwe wyznik kozerny. Przegraną w gospodzie spłaca złotymi łuskami.

A ponieważ gra w mariasza, nie ma czasu na ściąganie ludzi do wody i chwytanie duszyczek do kubka. Tylko nie można go drażnić, hałasować i krzyczeć wokół. Skoczyłby ci wtedy na plecy i starał się utopić cię w stawie. A wiecie przecież, że rozgniewany wodnik ma ogromną siłę, szczególnie w samo południe, kiedy ma największą moc i nikt nie daje sobie z nim rady...

Drewniane wiatraki

Wiatraki z turbiną na terenie Republiki Czeskiej występują wyłącznie na obszarze między Ostrawą, Frydkiem-Mistkiem i Czeskim Cieszyнем. Powstały w latach 1900–1938 w niezależnych gospodarstwach rolników pracujących na co dzień w przemyśle. Chodzi o jedyne w swoim rodzaju zabytki techniki, które dowodzą zrzeczności naszych przodków i ich starań o zapewnienie samowystarczalności żywieniowej. Obecnie zostało ich już zaledwie ok. osiemdziesięciu, dlatego warto je zwiedzić. W przeszłości wiatraki można było zobaczyć również w Kaňovicach. Dzisiaj stoją w najbliższej okolicy Kaňovic – w gminach Řepiště, Šenov, Václavovice, Bruzovice, Havířov.

Řepiště [Rzepiszczce]

Wiatrak można zobaczyć na ulicy Selská. Jest to replika pierwotnej budowli wybudowanej w 1938 roku. Wiatrak był używany do 1950 roku i był nietypowy ze względu na swoją wielkość i wysokość. Jego rzut poziomy był jednym z największych a część mielącą umieszczono nietypowo na pierwszym piętrze. Wiatrak ma wymiary 3 x 3,5 m i na wysokość, razem z turbiną mierzy 7,4 m. Koło z 12 łopatkami osiąga średnicę 3,2 m.



Wiatrak w miejscowości Řepiště [Rzepiszczce]

Šenov [Szonów]

W Šenovie możemy znaleźć kilka wiatraków. Ten najbardziej zachowany znajduje się na ulicy Kostelní przy Šenovskim muzeum, stanowiąc część jego ekspozycji. Jest to replika pierwotnej budowli wybudowanej w 1922 roku. Jednak pierwotna część mieląca z graniastosłupowym odsiewaczem jest kompletna. Wiatrak ma wymiary 3,75 x 2,8 m i na wysokość, razem z turbiną mierzy 5,8 m. Do wiatraka dodatkowo dobudowano wewnątrz na silnik elektryczny, dzięki czemu stał się on niezależny od energii wiatrowej i był używany jeszcze w latach 70.



Wiatrak w miejscowości Šenov [Szonów]

Václavovice [Więclowice]

W gminie Václavovice znajduje się więcej wiatraków. Najbliższy znajduje się na ulicy Vratimovská. Jest to replika pierwotnej budowli wybudowanej w 1915 roku. Początkowo wiatrak nie stał jako niezależna budowla w ogrodzie czy na skraju pola, ale był dobudowywany bezpośrednio do stodoły, nawiązując do zabudowań mieszkalnych. Wiatrak ma wymiary 2,6 x 3 m i na wysokość, razem z turbiną mierzy 6 m. Koło ma 8 łopatek o średnicy 2,7 m.



Wiatrak w miejscowości Václavovice [Więclowice]



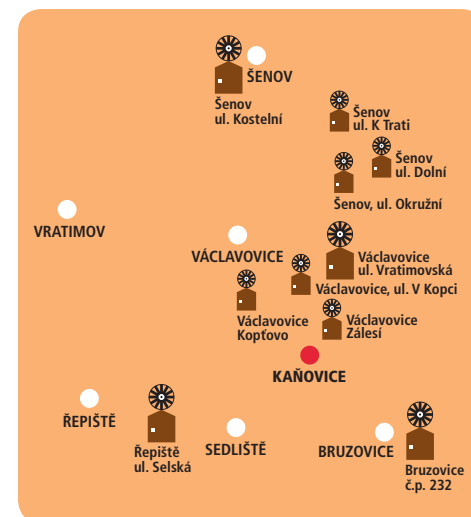
Wiatrak w miejscowości Bruzovice [Bruzowice]

Bruzovice [Bruzowice]

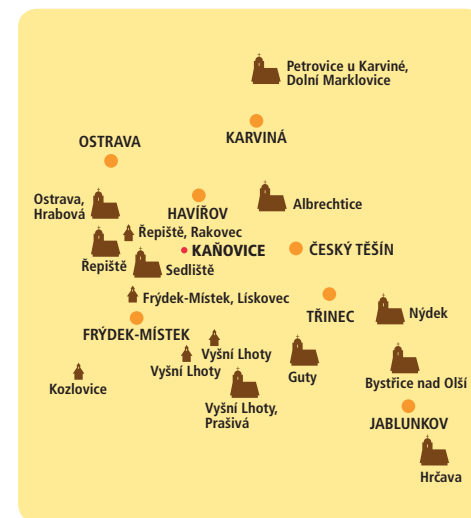
Najbardziej zachowany wiatrak w Bruzovicach stał początkowo na granicy terenów katastralnych gmin Kaňovice i Bruzovice. Został zbudowany przed 1933 rokiem i był używany do lat pięćdziesiątych, zanim wprowadzono elektryczność. Wiatrak został wyremontowany i jego replika znajduje się przy numerze opisowym budynku 232.

Havířov [Hawierzów]

Działający wiatrak jest częścią jednej z najstarszych konstrukcji wieńcowych na ziemi cieszyńskiej – Kotulovej dřevěny w Havířovie. Drewniana chata została zbudowana w 1781 roku, a współcześnie znajduje się tu wystawa ludowego mieszkania i rolnictwa z przełomu XIX i XX wieku. Urządzenie mielące wiatraka zostało umieszczone w małym budynku z desek. Skrzydła wiatraka i mechanizm zrobione są z żelaza.



Wiatraki w najbliższej okolicy ulice, numery budynków (nr opisowy budynku)



Zabytki drewniane w najbliższej okolicy gminy Kaňovice

Zabytki drewniane

W pobliżu gminy Kaňovice znajduje się kilka ciekawych zabytków. Warto odwiedzić drewniane kościoły w gminach Sedliště i Řepiště, które należą do najstarszych zachowanych kościołów drewnianych w Republice Czeskiej.

Drewniany kościół pw. Wszystkich Świętych w miejscowości Sedliště [Siedliszcze]

Kościół parafialny jest cennym przykładem barokowej, drewnianej architektury sakralnej z pierwszej połowy XVII wieku. Zbudowany w 1638 roku na miejscu starego kościoła z 1447 roku. Oprócz fasady i wieży kościół zachował swój pierwotny kształt. Jego długość to 28 m, szerokość 13,2 m a wysokość 11,5 m, jest to jednonawowa konstrukcja wieńcowa. Z lewej strony znajduje się zakrystia z niezależnym wejściem z zewnątrz i piętrem, na którym znajduje się oratorium. Wejście główne do świątyni umieszczono na ścianie przedniej, nad nim góruje potężna, czteropiętrowa, kwadratowa wieża z 1865 roku. Znajduje się tu także dzwonnica z dwoma dzwonami z 1957 roku, którymi do dziś dzwoni się ręcznie. We wnętrzu kościoła zobaczyć można kilka cennych malowideł z XVII wieku. Częścią kościoła jest historyczny cmentarz, na którym usytuowane są niezwykle krzyże żeliwne. Kościół jest dostępny dla zwiedzających również poza odbywającymi się nabożeństwami w formie zwiedzania z przewodnikiem. Usługę tę zapewnia muzeum Lašská jizba we współpracy z parafią rzymskokatolicką Sedliště.

Drewniany kościół pw. Świętego Michała Archanioła w miejscowości Řepiště [Rzepiszcze]

Kościół rzymskokatolicki z XV wieku będący najstarszym obiektem w gminie. Jest to jednonawowa konstrukcja wieńcowa na planie krzyża czteroramiennego. Jej długość wynosi 15 m, szerokość 9,7 m, a wysokość 5,3 m. Po lewej stronie znajduje się zakrystia z niezależnym wejściem z zewnątrz. Wejście główne do świątyni usytuowane jest na ścianie przedniej. W wieży wiszą dwa stalowe dzwony, którymi do dnia dzisiejszego dzwoni się z poddasza

ręcznie. We wnętrzu kościoła można zobaczyć obrazy i rzeźby, w tym rzeźby drewniane. Do najważniejszych elementów wyposażenia należy barokowa kazalnica, która pochodzi prawdopodobnie z 1790 roku. W kościele znajdują się unikatowe, objęte ochroną zabytków organy organisty Františka Horčíčky z 1800 roku. Kościół dostępny jest dla zwiedzających podczas regularnych nabożeństw i podczas świąt kościelnych. Zwiedzanie można uzgodnić w kancelarii parafialnej.



Drewniany kościół pw. Świętego Michała Archanioła w miejscowości Řepiště [Rzepiszcze]



Drewniany kościół pw. Wszystkich Świętych w miejscowości Sedliště [Siedliszcze]